Petrus <Lombardus>; Henricus <de Gorichem> [Comm.]: Sententiarum libri IV (cum conclusionibus Henrici de Gorichem et problematibus S. Thomae articulisque Parisiensibus)
[Freiburg i. Br.: Kilian Fischer], [ca. 1492] Seite 6

añt ponit mgr̄ in lr̄a dicens. ꝙ ipsum cupientē aliq̄d mittere de penuria ac tenuitate scīe ꝛ ingenij in gazophilatium dn̄i. i. in doctrinā sacre scripture: in q̄ oēs sancti pr̄es exposuerūt sua opa. attrahit eū desiderium ꝑficiēdi. sed retrahit eū defectus scīe ꝛ ingenij. vel retrahit eū alia cā. s. altitudo materie hui⁹ opis: ꝛ magnitudo laboris. Et ꝑ oppositū statim subiungit cām ꝯtrariū mouentē ꝛ attrahentē que ē ꝯfidētia diuini auxilij. ꝛ p̄mium a xp̄o ꝓmissuꝫ. Sed p̄dictas causas mgr̄m retrahētes ab hui⁹ opis cōpilatiōe vincit amor intensus. quē mgr̄ habet ad eccl'iam. quo inflammat⁹ opus aggredit᷑. Et suā intentionē principaliter dicit circa tria versari. s. circa fidei defensionem catholice veritatꝭ explanationē. ꝛ sacroꝝ manifestationē. Scd̄a ꝑs hui⁹ ꝯclusiōis p̄dicte. s. ꝙ ꝑ assignationē quatuor cāꝝ isti⁹ libri auditor efficit᷑ docil'. ꝓbat᷑ sic. Cāto cuiuslibet scīe seu doctrine auditor reddit᷑ magꝭ docilis: q̄to ipsa scīa habuerit cās. finalem fructuosiorē. efficientē ineffabiliorē. materialē certiorem ꝛ formalē aptiorē. Sꝫ hui⁹ libri scīa habet cāꝫ finalē fructuosissimā. materialē certissimā. efficientē ineffabilissimā. ꝛ formalē aptissimā. g̃ causaꝝ hui⁹ scīe assignatio ei⁹ auditorib⁹ est docibilitatꝭ mīstratio. vt sonat secūda ꝑs ꝯclusiōis p̄misse. Maior hui⁹ rōnis est euidēs. sed minorē ponit mgr̄ in lr̄a cū dicit. Horꝫ igit᷑ deo odibilē ꝛc̄. Primo ponit cām finalē duplicē scꝫ destructionē erroris ꝛ manifestationeꝫ veritatis. Scd̄o ponit cām efficientē sil'r duplicē. s. principalē sicut ē de⁹. ꝛ min⁹ principalē seu instr̄alē sicut seip̄m. Tertio materialē. s. auc̄tes sacri canonis: ꝛ sanctorū patrū sn̄ias. Quarto cām formalē. s. formā tractat⁹ que ꝯsistit in distinctione hui⁹ opis: in libros. distinctiones ꝛ capitula. Et etiā formā tractandi q̄ est ideꝫ qđ modus agendi. i. diuidendi vel exempla ponēdi. Tertia ꝑs eiusdē ꝯclusionis. s. ꝙ ꝑ exp̄ssionē vtilitatis doctrine hui⁹ libri: discipulus ei⁹ attent⁹ ꝯstituatur. ꝓbat᷑ sic. Q̄to maioris vtilitatꝭ existit doctrina alicui⁹ libri seu scīe cunctis ei⁹ auditorib⁹: eōsdeꝫ reddit magꝭ attentos. sed hui⁹ libri scīa seu doctrina est maxime vtilitatis. g̃ ꝑ hm̄ōi vtilitates suos auditores reddit attentos. Maior huius rōnis est nota. Minor ꝓbat᷑ ex lr̄a in qua mgr̄ dicit. ꝙ iste labor nō est supfluus sed ē necessari⁹. eo ꝙ illa que alibi sparsim ꝛ diffuse ꝑcōtant᷑ in ipso breuit' tractant᷑. ita ꝙ nō sit necesse libroꝝ numerositatē ꝑcurrere: cū breuitas ea que collecta sunt in hoc libro ꝓmpte offert quasi sine labore. Et hec ē sn̄ia hui⁹ ꝓhemij in principali.

Incipiunt Rubrice libri primi.
Distinctio prima.

Omnis doctrina ē

de rebus vel de signis.
De rebus q̄bus fruendū est vel vtendum. ꝛ de his que fruunt᷑ ꝛ vtunt᷑.
Quid sit frui vel vti.
DI·II De trinitate ꝛ vnitate.
Que fuerit intentio scribentiū de trinitate
Quis ordo sit s̄uādus cuꝫ de trinitate agit᷑.
De testimonijs veterꝭ testamēti q̄bus trinitatis mysteriū declarat᷑.
De testimonijs no· testa· ad idē ꝑtinentib⁹.
DI·III De cognitione creatoris ꝑ creaturas in q̄bus trinitatꝭ vestigiū apparet.
De imagine ꝛ similitudine trinitatis in anima humana.
De silitudine creantꝭ ꝛ create trinitatis.
De trinitatis vnitate.
DI·IIII Utrū deus pr̄ se deū genuerit.
Utruꝫ trinitas de vno deo p̄dicet᷑ sicut vn⁹ deus de tribus ꝑsonis.
DI·V Utrū diuina eēntia genuerit filiuꝫ vel genita sit a patre. vel ꝺ ipsa nat⁹ sit fili⁹ vel spūssanctus ꝓcesserit.
Q̄ fili⁹ nō est de nihilo. ꝭ de aliquo. nō tn̄ de materia. sic ꝛ spūssanctus.
Quare verbū patris dicat᷑ filius nature.
DI·VI Utrum pater voluntate genuerit filiū an necessitate. ꝛ an volens vel nolens sit deus.
DI·VII Utrum pater potuerit vel voluerit gignere filium.
An posse gignere filiū sit aliqua potentia in patre que nō sit in filio.
DI·VIII De veritate ac ꝓprietate diuine essentie.
De incōmutabilitate eiusdem.
De simplicitate eiusdem.
De corꝑali et spūali creatura: quō sit multiplex ꝛ nō simplex.
Q̄ deus cū sit simplex. tn̄ multiplex dicit᷑
Q̄ dei simplicitas nlli p̄dicamētoꝝ subijcit᷑.
Q̄ deus abusiue dicit᷑ substantia.
Q̄ nō est aliq̄d in deo qđ nō sit deus.
DI·IX De distinctione trium ꝑsonaꝝ.
De coeternitate patris ꝛ filij.
De ineffabili ꝛ in intelligibili generationis modo.
Utrum debeat dici semꝑ gignitur filius vel semꝑ genitus est.
De obiectionibus hereticoꝝ nitentiū ꝓbare filium nō esse coeternū patri.
DI·X De spūsancto ꝙ amor patris et filij ꝓprie dicit᷑. cū sit in trinitate amor q̄ est trinitas. sicut verbū ꝓprie dr̄ sapientia ꝛ tn̄ tota trinitas dicit᷑ sapientia.
Q̄ eadē noīa ꝓprie ꝛ vniuersal'r accipiunt᷑.
Q̄ spūssanct⁹ sicut patri ꝛ filio est cōmunis. ita cōmune nomen habet ꝓprium.
DI·XI Q̄ spūssanct⁹ ꝓcedit a pr̄e et filio. quem tn̄ greci a filio ꝓcedere diffitent᷑.
De cōuenientia latinoꝝ et grecoꝝ in sensu. ꝛ differentia in verbis.
DI·XII Utrum spūssanctus prius vl' plenius ꝓcedat a patre q̄ꝫ a filio.
Q̄ spūssanctus p̄ncipalit' et ꝓprie dicit᷑ ꝓcedere a patre.
DI·XIII Quare spūssanct⁹ cū sit de subā patris nō dicat᷑ genit⁹. sed tm̄ ꝓcedens.
Cur fili⁹ dicat᷑ ꝓcedere. cum spūssanct⁹ non dicat᷑ gigni.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0006
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG